

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucu către trădători.

Sboară cucule 'n banat
Să vezi ce s'a întâmplat,
Cînd ne-a fost și nouă dat
Să ne-alegem deputat.
Și arată trădătorii,
Mîncai-ar corbii și ciorii.
Sboară-apoi și 'n lume spune
Tot ce ai văzut. Anume,
Că și în Bocșa s'au aflat
Nemernici cari ne-au tradat.
Pentru papricaș și vin
Mestecat cu Zacherlin
Și-au dat vîtul la străin
Și n'au votat pe Român.
Cucule, Măria ta,
Cîntă-le tu lor așa:
»Se vă plară vouă vița
Și se vă sece sămînța,
Că v'ați făcut vînzători
Și lui Iuda umători.
Străinilor ați tradat
P'un Român adevărat.
La urmă v'ați înșelat,
Că nimic n'ați căpătat

Numai cinstea v'ați păpat.
Dar fiind-că n'ați avut
Cinstea, nu o ați perdut,
Numai năsul v'ați strîmbat
Ca faurul nost din săt
Care noaptea-i la vînat!
Credeti că veți umplea punga,
Precum și-a umplut-o Iuda?
Acum faceți toți ca el:
Puneți-vă frumușel
Și căutați = c'aflaveți doară
Vr'un lemn = și nițică sfoară
Care să vă mîntuiască
De ispita diavolească!
Cuculeț frumos fecior,
Să le spui mai ceva lor,
Celor cu treizeci de arginți,
Că'n curînd vor fi numiți
Pe nume, ca să-i cunoască
Lumea — și să-i ocolească.
Sînt între ei și »cuminți«,
Și-s numiți inteliginți.
Unii sînt neguțători,
Alții »Domni învățători«,
Ba sînt chiar și popi cuminți
Și cu prescură hrăniți;
Sînt și cîțiva proști zăvozi,

Cari după slujbe-s nărozi.
 Pe toți îi vei fi numit,
 Cînd nu vei fi răgușit
 Acum puțină zăbavă,
 Poate că și dau în Bîrzavă;
 Poate că s'or îndrepta
 Și mai mult nu ne-or trada
 Ori lui Iuda vor urma,
 Și pe rînd s'or spînzura!

Delabîrzavă.

Din Broșteni.

Cucule cū pene sure,
 Ce cînti vara prin pădure,
 Nu sbura așa departe,
 Ci sboară și pe la sate.
 Sboară și la satul meu,
 Să-ți ajute Dumnezeu,
 Că de cînd n'ai mai sburat
 Sătenii toți te-au uitat,
 Iar notarul renegat
 Nici în samă te-a luat.
 Sboară tu deci peste sat
 Cîntînd cū glas răsfirat
 Tuturor la mari și mici
 Și cocoanei Popovici,
 Că și ea a năinat
 Pe terenul renegat.
 Azi a rupt un »tricolor«
 Trîntindu-l jandarmilor.
 Jandarmul cînd l'a luat
 La dînsa crunt s'a uitat
 Și așa i-a cuvîntat:
 —»Eu-s român adevărat,
 Născut aici, în Bănat,
 Și îmi pare foarte rău,
 Că-s silit să-l iau chiar eu!
 Uriș lucru, coconiță!
 Să faci d'astea pe uliță!
 Cîntă-i cucule mai bine,
 Doar va asculta de tine.
 Iar de nu va asculta,
 Crez, că nū-mi vei refuza
 Ci vom mai continua.

Mărgăritarul.

Dorințele.

Frunză verde floricele
 Săraci tinerețele mele
 Că iute trecui prin ele
 Și cu lacrimi pe obraz,
 Și nu știu eu ce am făcut,
 Că la firg nu le-am vindut.
 Nici la birt nu le-am băut,
 Mai bine Doamne mai bine
 Mai bine să fi murit
 Cînd eram eu copil mic,
 Dar acu la ce să mor
 Căci nu putrezesc de dor,
 De dorul nevestelor
 Și de dragul fetelor,
 După neveste mie dor
 După fete stau să mor,
 Păltinel cu frunza lată
 Și cu umbrița rotată,
 Lasămă la umbra ta
 Să iubesc eu mîndra mea.
 Ba eu zău nu te-oi lăsa
 Că pe unu am lăsat
 Și frunza mi-so uscat.
 Dacă te las și pe tine
 Eu mă usc din rădăcină.
 Pentru mîndra care-m place
 Nici dușmanii n'au ce-mi face
 Nici primarul satului
 Și nici domnii statului.
 Domnii șed se veselesc
 Eu cu mîndra mă iubesc
 Și cu dragoste-i șoptesc:
 De și-ai face pat afară,
 Eu m-aș face vînt pe seară
 Și-oi veni la tine'n dată
 Să te văd cum ești culcată,
 Cu fața cătră părete
 Cu gura friptă de sete.
 Fața vinturațioa-și
 Gura sărutăto-și.
 Frunză verde de dudău
 Vă trimit un vers și eu.
 Că de cînd eu cătănesc
 Tare mult mă necăjesc
 Cu necazuri cătănești
 Și porunci împărătești,
 Care cum se poruncesc
 Dintr'o dată se'nplinesc
 Măcar să ploaie cu foc,
 Cătana nu stee pe loc
 Că cine nu cătănește
 Nu ști'e'n lume cum trăește,
 Necăjit eu am poștit
 Că să am de cătănit.
 Dar acuma m'am căit
 Că tot cel ce poștește
 Dumnezeu îi dăruiește
 Precum și eu am poștit

Ca să am de cătănit!
 Dar în rău ceas am grăit
 Că zău tare m'am căit,
 Fie feciori cit de tari
 Nu-s să nu meargă în spital
 Precum am mers chiar și eu
 Și-am tras beteșug cam greu
 Și-am gândit în al meu gând
 Jalnic și din ochi plîngînd
 Să ferească Dumnezeu
 Pe toată lumea de rău,
 Căci cînd ești beteag acasă,
 Tu vezi de toate pe masă,
 Vine mama și te-n treabă
 Și-ți aduce toate-n grabă.
 Ce te doare măi Ioane
 Eu ți spun că ce mă doare
 Părinții se ostenesc
 Și-m aduc tot ce poftesc,
 Vai cînd îmi aduc aminte
 Cum am trăit mai nainte
 C'am ascultat eu tare rău
 Că-am făcut de capul meu
 Acum dacă oi scăpa
 Și prin foc de ma-ți mîna
 De toate aș asculta.
 Satul meu poți arde'n foc
 Eu în tine n-avui loc,
 Tristă-i inima în mine
 Că la toamnă plec din tine,
 Din ochi lacrimi îmi curg
 Nici nu știu unde mă duc
 N'am făcut la nime rău
 Și tot plec din satul meu,
 Și din sat nime nu-l duc,
 Neamțule pînă am crescut
 Tu nici grijă n-ai avut
 Dar acu eu zău văd bine
 Cîtă grijă ai de mine,
 Că mă iai din sat plîngînd
 Și mă pui cu altu'n rînd
 Mă scoți din satul meu
 Mă scoți din hainele mele
 Ca să-nbrac zdrențele tale
 Și doi ani și jumătate
 Să-ți spal pușca de rugină
 De opt ori pe săptămînă
 Și papucii petecoși
 Să-i tot frec să-i fac frumoși
 Eu să-ți port borneul în spate,
 Nu vezi că-s frumoși destul
 Că n'au talpă nici decum.

Nișu Banu, Berliște.

Datinele noastre la naștere.

În orașul X, — și prin X se înțelege ori-care oraș din România, fără deosebire — la biserica sfîntului cutare, se celebrează, cu mult alaiu, căsătoria domnișoarei A. cu domnul B. Tinerii sînt felicități, cu căldură, de rude și de prieteni, cari petrec apoi cu lăutarî, cu mîncare și cu băutură. Lumea se împrăștie veselă, iar pentru tineri, cari au fost și ei veseli pînă atuncea, începe un trai de grije și de chin: frica de a avea copii.

Dintr'o mie de fete cari se mărită cu greu s'ar găsi una care să dorească a avea un copil. Ivirea ființelor acestora pe lume este un prilej de supărări de nopți nedormite, de blăstămuri și adese ori de încărcarea sufletului cu crime, din cari unele rămîn pe veci necunoscute.

Din această pricină s'a născut, în orașe, o meserie specială, foarte rentabilă, adică nimicitorii vieții pruncilor. Moașe foarte iscusite și mai cu seamă doctori foarte mult căutați, trimesc în fiecare zi, în lumea îngerilor, sumedenie de ființi nevinovate, ale căror ochi nici n'au apucat a vedea lumina zilei.

Alfel se petrec lucrurile în lumea satelor.

Aici însurăteilor nu li-i groază de copii; ci, din potrivă, este o rușine, este o nenorocire pentru casa în care femece-i stearpă. Bărbatul își mustră nevasta care-i stîrpitură, pentru-că el se ține de zicătoarea bătrînească: »mulțimea copiilor, bucuria românului.« Iar nevasta, care știe să cînte »Dorul Româncei«:

De-ar vrea bunul Dumnezeu
 Să-mi asculte dorul meu!
 De-aș avea un copilăș
 Dragul mamei îngerăș!

nu știe ce-ar mai face cînd simte că dorul nu i se poate împlini.

Și, ca să aibă un copil, se sfătuește

că toată lumea, și fiecare o învață fel de fel de leacuri. Mă-sa, ori soacră-sa, o îndeamnă să aibă credință în Dumnezeu, dela care toate purced în lume, și o învață cum să-l roage. Plătește sărindare, acatiste și leturghii; ține posturile; face luminări lungi câtui și ea de naltă, și le aprinde la icoana Maicei Domnului; ba colindă pîn' și mănăstirile și bisericile unde sunt icoane făcătoare de minuni.

Dacă posturile și rugăciunile nu-i ajută, atunceă urmează sfaturile femeilor mai în vîrstă, care-i spun cum să fiarbă trandafir ori liliac alb în vin, și să-i bea zama amestecată cu miere curată de albină; ori să fiarbă în rachiū nouă fire de usturoiu, să le lese nouă zile la căldură și a zecea zi să înceapă a bea cu socoteală, ca să-i ajungă băutura nouă zile. Babele mai iscusite, îi șoptesc în taină cum să beie sămînța de epure, ori să se scalde în apă fiartă cu feluri de burueni și flori mirositoare, precum crăpusnicul, hemeiul și romanița.

Dacă nici cū acestea nu iese la vre-un căpăt, atunci, încep vrăjile. Femeia începe să devie vicleană. Cumpără pe pălinjarul bisericei, care pune sub sfînta masă din altar o cordică pe care i-o dă ea, și o lasă să steie acolo pînă cînd slujește preotul douăsprezece leturghii, în care o pomenește și pe dînsa, și apoi se încinge cu acea cordică, și o poartă pînă ce purcede grea.

La urmă, cînd și-a pierdut ori-ce nădejde, aleargă la descîntătoare, ca să-i descînte.

Și ce este un descîntec?

Poporul crede în existența unei puteri supranaturale, pricinuitoare a tot răul de pe pămînt, după cum Dumnezeu este izvorul binelui. Această putere, își închipuiește el că o posedă Diavolul, care, pentru a neliniști pe oameni, pentru a li amări traiul, se amestecă în toate acțele vicții lor, și-i contrazice.

Din pricină Diavolului, cred unele fe-

mei, că nu pot naște copii, pentru că li-ar fi dînd anumite boale.

Boala cea mai cunoscută, din pricina căreia se crede că unele femei sînt sterpe, este Mătriciul, cunoscută la românii din Ardeal și sub numele de zgirc sau cîrcel.

Dar dacă diavolul are atîta putere, Dumnezeu nu l'a lăsat să-și facă de cap, căci a dat oamenilor leacuri prin care să nimicească puterea Diavolului și babele descîntătoare știu descîntece cu care alungă pe Necuratul din trupul femeii, și astfel dispărînd origina răului, în curînd i se împlinește dorul.

De curiozitate vom arăta cum se descîntă de mătrice, pentru a se vedea cît de primitivă și de simplă este credința în descîntece.

Intr'o Luni dimineată, pînă a nu răsarî soarele, femeia presupusă bolnavă de mătrice, se duce la babă, care suflînd asupra unui pahar cu rachiū, sau cu vin, sau chiar cu borș proaspăt zice următoarele cuvinte:

Stăi mătriciu!

Nu lui,

Nu pocni,

Prin oase nu te porni!

Mătriciu prin sete,

Mătriciu prin foame,

Mătriciu prin deochi,

Mătriciu prin osteneală,

Mătriciu prin spaimă,

Mătriciu prin neodihnă,

Mătriciu prin 99 de feluri,

Mătriciu de 99 de sojuri,

Ieși de unde ești:

Din piept,

De sub piept,

Din inimă,

De sub inimă,

Din șele,

De sub șele,

Din brațe,

Din toate încheeturile,

Și din toate ciolanele!

Că tu de nu-i ieși,

Cu 99 de coase de-oiu cosi,

Din trup și din toate oasele

Te-oiu porni.

Cu 99 de seceri te-oiu secera,

Din trup și din toate încheeturile

Te-oiu lua

Și'n Marea-neagră te-oiu mîna,
 Și-acolo te-oiu așeza,
 Acolo-i sta,
 Acolo-i bea,
 Acolo-i mîncă,
 Și pe X. în pace îi lăsa,
 X. să rămăe curată
 Și luminată
 Ca D-zeu, cînd a făcut-o,
 Ca maică-sa, cînd a născut-o,
 Ca argintul strecurat,
 Cum e de D-zeu lăsat,
 Ca soarele pe senin,
 În vecii vecilor, amin!

Rachiul acesta, astfel descîntat, se dă femeii să-l guste, de trei ori, pe nemîncate.

Lucrul e foarte simplu, și poporul e așa de naiv să creadă că puternicul Diavol se teme de amenințările unei babe, și își părăsește victima, care nu mai prin aceasta se însănătoșește.

Dar, dacă nu ar fi naivitate, nu ar putea fi nici credință în descîntece!

În sfîrșit a dat Dumnezeu bucurie în casa creștinului, a binecuvîntat pîntecele nevastei, care în curînd va naște un copil.

Oare ce va fi: băiat ori fată?

Cine poate să-i spuie? Babelé, care știu și toaca în cer, asta n'o pot spune. Femeia însărcinată ar putea să ghi-cească. Dacă poartă mai greu, va fi băiat, și dacă poartă mai ușor va fi fată. În Ardeal au un semn: cînd isprăvește de țesut pinza, femeia trimite pe un copil cu ochii închiși, călare pe fustei răsboiului, să iasă în ulița satului, și acolo să deschidă ochii. Dacă va vedea întii bărbat, femeia va naște băiat, de va vedea femeie, va naște fată.

Orice ar fi să nască, pe dînsa o îngrijește un singur lucru: să nu piardă, și să nască copilul viu. Frică aceasta, și necunoștința regulilor de igienă, precum și neputința de a urma aceste reguli, cînd ar putea să le cunoască ori cit de bine, au îmbogățit mintea sâtenelor noastre cu o mulțime de superstiții, de credinți zadărnice, de care se sim cu sfințenie, și astfel fiecare ma-

nifestare a vieții este legată de o regulă, de o lege, care trebuie urmată fără șovăire.

Unele din aceste superstiții au oarecare legătură cu multe precepte de igienă, ceace înlesnește explicarea lor firească; altele, însă, nu au nici o explicație logică, și origina lor se pierde în niște timpuri și în niște practice atâtea încă necunoscute.

Dacă unei femei însărcinate nu-i este îngăduit să desculte pe cineva, căci nu va putea naște pînă ce acela pe care l-a descultat nu-i va da apă din o-pincă sau din cîsmă, explicația acestei superstiții are un fond de igienă: femeia însărcinată nu trebuie să facă sforțări, și a trage cismele unui bărbat, de multe ori poate fi o cauză de avort. Cum s'ar putea explica, însă, altă superstiție: Să nu dea nimănui apă, căci nu va putea naște pînă ce acela nu-i va da să bea din pumni!

Ori cum s'ar explica superstițiile, și rămîie chiar în veci neexplicate, ele fac parte din viața intimă a neamului nostru, și e bine să le cunoaștem, căci nu mai prin cunoașterea lor ne putem explica unele acte cari ar părea că nu au nici o noimă.

Rămas bun mîndruța mea.

Rămas bun mîndruța mea
 Rămas bun frumos bănat,
 Eu de tine mă despart,
 Dela toamnă încolea
 Sadă'n tine cine-o vrea
 Eu trei ani nu te-oi vedea
 Nu știu doamne cînd mai vine
 Vremea să mai vin la tine,
 Rămas bun prieteni și frați
 Eu mă duc, voi rămîneți,
 Nu vă pese căi voi duce,
 Mă puteți și voi ajunge,
 Că și rîndul vostru vine
 Că așaî rîndul făcut
 Unii vin alții se duc
 Cătania-i boală grea
 Vai de cine ajunge în ea,
 Lasă mamă lasă tată,
 Cînd vine vremea și pleacă

Nora țărănilor.

I.

Bărbatul merge la coasă,
 Măreă rămîne acasă;
 Bărbatul coasa 'și tocmește,
 Măreă la birt pornește;
 Bărbatul în cîmp cosește
 Măreă crișma-o păzește;
 Bărbatul să 'ntoarce'n sat,
 Măreă zace pe pat;
 Bărbatul văzînd că zace,
 Nū știe singur ce-ar face?
 Ori boii desprindeiar,
 Ori la popa duces'ar?
 Măreă din grai grăiește:
 — Bărbățele dragul meu,
 Ascultă-mă ce'ți zic eu:
 Lasă boii focului,
 Pe popa norocului,
 Ci ia cofa de colea
 Și-ascultă dorința mea:

Iate'n sūs pe cel părau,
 Că-i afla un făgădău,
 Uple cofa cu vin, rasă,
 Și te 'ntoarnă iar acasă,
 Și mi-o pune ici pe masă,
 Trage-apoi masă la pat
 Cum e data la beteag.
 Prinde-o puică și-un cocoș,
 Și-i curățește frumos,
 Frigemi-i, nū mi-i pripi
 Doară m'oi tămădui.
 Mai las'o dracului coasă,
 Și mai șezi cu mine-acasă
 De mă grijește mai bine,
 Dacă vrei să șed cū tine.

II.

Fetele dela Ciuchlici
 Toate-și poartă penen' chici
 Și fac pradă 'n cucuruze

Și 'n griu, să-și cumpere blūze.
Blūze scumpe de mătasă
Și de pănură aleasă.
Se 'mbracă ca o păpușă,
Cu taleri și lanț la gușă,
Și cu minile'n mănūșă.
Griul duc la Oravița,
Mai bine rabde gurița,
Mai bine n'aibă pe masă
De cît să n'aibă mătasă.
Apoi biata farmacie
Cum amar o să se ție
Dacă n'ar avea albele
Și tot fel de rumenele,
Că: »rumenele din potică
Face pe lelea voinică;
Rumenele de n'ar fi,
Fetele-ar îmbătrîni!
Astea toate de n'ar fi
Noi mai lesne am trăi,
Româna-ar fi mai aleasă,
De și-ar țese ea cămașă
Și s'ar lăsa de mătasă.
Mătasa nu-i românească
Ci-i pănură chinezească,
Lăsaț-o deci și voi toate
Chinezoaicelor s'o poarte,
Voi aveți port foarte bun,
Purtați deci portul străbun.
Care fată ori nevastă
N'ascultă de data asta,
Altă dată le-oi cînta
Și pe nume le-oi striga
Șă le cunoască lumea!

IOSIF RADU, june.

De-ar fi ceriul de hîrtie
Și tot nu s'ar putea scrie
Al meu bine din junie
Și al mîndrei din fetie.
Pagubă mîndră de tine,
Că nu ești în sat cu mine;
Pagubă de Dumnezeu
Că nu ești în satul meu;
Să fii mîndra 'n săt la noi,
Nu te-aș da pe patru boi
Fie boi cît niște smei
Nu te-aș da mîndră pe cîi.
Cine trece pe sub săt

Trece badiă fermecat,
Dar cine l'a fermeact?
O fetiță din cel sat:
Cu tină dela fîntînă.
Să nu mai aibă odihnă
Și cu floare de cicoare
Să se uște pe picioare.

Pe mîndra din satul meu
O iubesc precum vreau eu.
Frunză verde lemn domnesc
Stau în loc și mă gîndesc,
Pe mîndra cum s'o întîlnesc?
Bate rău inima 'n mine
Pin' nu plec sara la tine;
Umblu foarte tulburat
Pin' nu plec sara în sat
Cu tine să mă 'ntîlnesc
Să îți spun că mult te iubesc.

Dar și Doamne cineva,
Ce-i la inimuța mea
Ar sta 'n loc și s'ar mira
Cum pe lume pot umbla.
Frunză verde pe coline,
Eu plec mamă dela tine,
Ia dorul și 'l pune bine.
Și îl leagă 'n cîrpă neagră
Și-l pune deasupra 'n ladă.
Cînd te-o ajunge dor de fată,
Caută deasupra în ladă:
De-o fi dorul cum l'ai pus,
Atunci eu sînt cum m'am dus;
Dar dacă s'a vestejit
Să și că eu am murit.

Mîndră de dragostea noastră
Răsărit-au pomi pe coastă
Și dușmanii îl aflară
Se duseră și-l tăiară.
Mîndruța ia apă 'n gură
Și-i udă la tăitură
Și-i udă și la mijloc
Să 'nflorească toți pe loc!

Frunză verde flori măruntē,
De mine sînt vorbe multe,
Dar mie nimic nu'mi iasă,
Că mă știu toți că-s frumoasă.

Culese de P. Maroi cojocar, Vrani,

Poșta Cucului.

D-lui Ilie Z., abonat Gaiul mic. — Versul »Cucu la Gaiul mic«, în care zici că pe nedrept sînt atinși d-nii Corneliu Mircea înv. și Traian Blașiu capelan, ni-s'a trimis de un om în vîrstă peste 50 ani, pe lîngă următoarea comitivă:

»Mult onorate d-le Redactor! Subscrisul în vîrstă de... ani, vă rog cu tot respectul să binevoiți a publica acest raport în prețuita foaie umoristică: »Cucu«. E drept că nu s'ar cuveni, dar n'avem ce face, că d-nul învățător Mircea și dl preot-capelan Blașiu, în loc să se lupte pentru falnicul naționalist Brediceanu, cu trup cu suflet se luptă pentru baronul Stoianovits, care e cu program guvernamental. — Nu știm ce să facem cu ei, că se duc la fiecare alegător acasă, și-l ademinesc, îl seduc pînă într'atîta, de-l cîștigă pe bietul alegător, care e fără pic de carte, căruia-i zic: »de ce să vă luați după cutare și cutare, care citește foi, că aceia cari fac foile scriu numai fleacuri, numai ascultați după noi, că noi vrem binele comunei... iară bietul om nu știe, că în interesul lor propriu lucră, și îi crede, că vezi bine, — s luminătorii poporului, și nu știe, că-s diavoli întunecați, etc...«

Așa sună epistola din literă în literă, și după ce e scrisă de un alegător — om în vîrstă înaintată, a trebuit să-i dăm crezămînt. — De altfel nu înțelegem cum vi d-ta să aperi pe domnii de sus?... Să poștească d-lor a se spăla și noi bucuros îi ștergem de ori ce pată, aruncată pe nedrept. Atunci vom publica și numele celui ce ne-a tras pe sfoară. Nu bucuros atingem numele preșilor și învățătorilor noștri dar cînd ni-se trimit epistoale ca cea de sus, sîntem siliți. D-ta zici că ești abonatul nostru. Ne mirăm că totuși nu citești bine foile, altfel n'ai fi trimis epistola la Budapesta ci la redacție în Arad. Am zis-o mai de multe ori, și o

mai zicem și acum: Tot ce privește redacția nu se trimite la Budapesta ci la Arad. Nu faceți deci greutăți administrației, ca să ni-le trimită dela Pesta la Arad. Cine are urechi de auzit — să caște gura!

Puiu Cucului în S. — Cu plăcere. Mai scrie-ne și altele. Te înbrățisează tata Cucu!

S. R. Moniom. Culege mai departe, primim bucuros. Dar numai așa le publicăm, dacă ne spui cine ești? Că de la oameni fără nume, nu publicăm nimic!

P. M. Șoimoș. — Am primit și citit cu plăcere. Să trăiești! — Ești brav român. Așa să fie toți țărani și n'or mai îndrăzni »Tocanii«. — Înc'odată să trăiască țărani români și să-și facă datoria națională.

Păcat, că cu versul ai întîrziat! — Da-l publicăm și după alegere, că-i frumos! — Am rîs și noi. — Scrie-ne și altele.

Erūnză verde, Odvoș. — Cele trimise numai așa le vom publica, dacă ne spui cum te chiamă? Nu punem numele nimănui în foaie, dar noi trebuie să știm, dela cine ce primim. Scrie-ne deci cum te chiamă, și publicăm bucuros și după alegeri.

»Cucu în a lui călătorie«. — Publicăm bucuros, dar spune-ți numele. Nu pentru ca să-l publicăm, dar redacția trebuie să știe dela cine ce primește. Care autor nu vrea să i-se publice numele, nu i-l publicăm, nici nu-l descoperim nimănui: dar noi trebuie să-l cunoaștem. Din multe părți ni-se cere să dăm numele celor ce scriu, dar aceasta nu o facem numai în caz de procese grele.

Tot omul s'a uză! — Citeți bine în fruntea »Cucului« și nu mai trimiteți manuscrisele administrației la Budapesta, ci redacției la Arad. La administrație se trimit banii de prenumerație și reclamele, dacă nu primiți foaia regulat. — Auzi, frate Boezanule?...